

Sygn. akt VII U 1544/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2018 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2018 r. w Warszawie

sprawy Z. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość renty szkoleniowej

na skutek odwołania Z. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 7 grudnia 2017 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony Z. Z. w dniu 21 grudnia 2016 roku złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 7 grudnia 2016 roku, znak: (...), którą organ rentowy przyznał mu prawo do renty szkoleniowej za okres od 1 stycznia 2015 roku do 31 grudnia 2016 roku.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że jego zdaniem przyznana mu renta szkoleniowa za okres od 1 stycznia 2015 roku do 31 grudnia 2016 roku powinna wynosić 100%, a nie 75% podstawy wymiaru. Odwołujący wskazał ponadto, że kwota bazowa również została obniżona z 3.191,93 zł do 2.974,69 zł (odwołanie z dnia 21 grudnia 2016 roku, k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 23 stycznia 2017 roku wniósł o odrzucenie odwołania od decyzji z dnia 7 grudnia 2016 roku, znak: (...) na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., a w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku o oddalenie odwołania na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. Organ rentowy wniósł również o zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że zaskarżoną decyzją wykonał jedynie wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 października 2016 roku, sygn. akt VII U 692/15 i przyznał odwołującemu się rentę szkoleniową za okres od 1 stycznia 2015 roku do 31 grudnia 2016 roku. W przedmiotowej sprawie nie został złożony nowy wniosek i nie przedłożono nowych dowodów tym samym zdaniem organu rentowego doszło do powagi rzeczy osądzonej w rozumieniu art. 366 k.p.c. Organ rentowy podkreślił przy tym, że Z. Z. nie wniósł również apelacji od ww. wyroku Sądu Okręgowego. Do wyliczenia wysokości świadczenia ubezpieczonego przyjęto podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy na dzień 6 lipca 2012 roku (data przyznania świadczenia) w kwocie 2.007,62 zł. Natomiast zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy emerytalnej renta

szkoleniowa wynosi 75% podstawy wymiaru renty. Wobec powyższego renta szkoleniowa ustalona na dzień 1 stycznia 2015 roku wynosiła 1.591,01 zł., a po waloryzacji od 1 marca 2016 roku wynosi 1.630,91 zł. Tym samym w ocenie organu rentowego świadczenie ustalono w prawidłowej wysokości. Argumentując wniosek o zawieszenie postępowania organ rentowy wskazał, że wniósł do Sądu Najwyższego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy Warszawa- Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 października 2016 roku, sygn. akt VII U 692/15 w sprawie z odwołania Z. Z. od decyzji z dnia 16 marca 2015 roku, znak: (...) (odpowiedź na odwołanie z dnia 23 stycznia 2017 roku, k. 3 – 3v a.s.).

Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2017 roku Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń odrzucił odwołanie ubezpieczonego (postanowienie z dnia 8 czerwca 2017 roku, k. 26 – 32 a.s.).

Na skutek wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie przez Z. Z. Sąd Apelacyjny w dniu 20 września 2017 roku uchylił je. W uzasadnieniu postanowienia z dnia 20 września 2017 roku Sąd Apelacyjny wskazał, że wyrok Sądu Okręgowego z 27 października 2016 roku dotyczył jedynie kwestii mającej znaczenie prejudycjalne tj. spełnienia przez Z. Z. warunków do pobierania renty szkoleniowej w okresie od 1 stycznia 2015 roku do 31 grudnia 2016 roku, gdzie przedmiotem ustaleń była przede wszystkim ocena stanu zdrowia odwołującego się. Kwestia wysokości świadczenia nie była przedmiotem ustaleń organu rentowego w toku postępowania zakończonym wydaniem decyzji z 16 marca 2015 roku odmawiającej prawa do renty szkoleniowej na podstawie art. 107 w/w ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ani przedmiotem postępowania odwoławczego przed Sądem Okręgowym w sprawie o sygn. VII U 692/15. W następstwie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z 27 października 2016 roku przyznającego prawo do świadczenia (renty szkoleniowej) organ rentowy nową decyzją z 7 grudnia 2016 roku ((...)) określił zarówno rodzaj świadczenia, okres na jaki zostało ono przyznane oraz jego wysokość. Odwołujący się w odwołaniu z 21 grudnia 2016 roku zakwestionował wyłącznie wysokość przysługującej mu renty szkoleniowej, która w jego ocenie winna wynosić 3.191,93 zł, a nie jak przyjął organ rentowy 2.974,69 zł. Tym samym, wydanie przez organ rentowy kolejnej decyzji określającej podstawę prawną i wysokość renty szkoleniowej, co do której prawo zostało co do zasady ustalone odwołującemu prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z 27 października 2016 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt VII U 692/15 zdaniem Sądu Apelacyjnego uprawniało Z. Z. do jej zaskarżenia przez wniesienie odwołania do Sądu, pomimo prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy o prawo do renty szkoleniowej (postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 20 września 2017 roku, k. 55 – 67 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 maja 2015 roku organ rentowy wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 11 marca 2015 roku sygn. akt VII U 69/15, przyznał Z. Z. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem do pracy na okres od dnia 6 lipca 2012 roku do dnia 1 czerwca 2014 roku. Do wyliczenia renty organ rentowy przyjął wówczas wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych tj. od stycznia 2000 roku do grudnia 2009 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 66,36%, a kwota bazowa – 1.974,00 zł. Po waloryzacji od 1 marca 2014 roku kwota bazowa wynosiła 2.085,81 zł. Do ustalenia wysokości renty organ rentowy uwzględnił 24 lata, 4 miesiące okresów składkowych i 2 lata, 1 miesiąc okresów nieskładkowych (wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 11 marca 2015 roku sygn. akt VII U 69/15, k. nienumerowana a.r., decyzja z dnia 8 maja 2015 roku, znak: (...), k. nienumerowana a.r.).

Decyzją z dnia 11 września 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał Z. Z. rentę szkoleniową od 1 maja 2014 roku do 31 października 2014 roku w związku z wypadkiem przy pracy. Kolejną decyzją organ rentowy przedłużył ubezpieczonemu prawo do renty szkoleniowej w związku z wypadkiem przy pracy do 31 grudnia 2014 roku. (decyzja z dnia 11 września 2014 roku, (...), k. 71 - 73 a.r., decyzja z dnia 22 października 2014 roku, (...), k. 87 - 89 a.r.)

Z. Z. w dniu 5 stycznia 2015 roku złożył w Zakładzie Ubezpieczeń(...) Oddział w W. wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty szkoleniowej w związku z wypadkiem przy pracy. W toku postępowania przed organem rentowym wnioskodawca został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 5 marca 2015 roku

nie stwierdziła u niego niezdolności do pracy (wniosek z dnia 5 stycznia 2015 roku, k. 117 - 118 a.r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 5 marca 2015 roku, k. 127 - 128 a.r.).

Na podstawie powyższego orzeczenia, decyzją z dnia 16 marca 2015 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił wnioskodawcy prawa do renty szkoleniowej w związku z wypadkiem przy pracy na podstawie art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z art. 17 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (decyzja z dnia 16 marca 2015 roku, znak: (...), k. 129 - 130 a.r.).

W dniu 3 kwietnia 2015 roku ubezpieczony złożył do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 16 marca 2015 roku, znak: (...) inicjując postępowanie VII U 692/15 (odwołanie z dnia 3 kwietnia 2015 roku, k. 2-3, akta sprawy o sygn. VII U 692/15).

Wyrokiem z dnia 27 października 2016 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt VII U 692/15, Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie w pkt 1 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do renty szkoleniowej od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku, zaś w pkt 2 przekazał organowi rentowemu do rozpoznania wniosek ubezpieczonego dotyczący przyznania prawa do odsetek od świadczenia rentowego. Powyższy wyrok stał się prawomocny w dniu 18 listopada 2016 roku (wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 27 października 2016 roku, k. 144, akta sprawy o sygn. VII U 692/15). W uzasadnieniu wyroku z dnia 27 października 2016 roku Sąd wskazał, że przyznał odwołującemu prawo do renty szkoleniowej w związku z istniejącą częściową niezdolnością do pracy. Sąd Okręgowy zważył, że w opinii biegłych sądowych częściowa niezdolność do pracy ma charakter okresowy i trwa do dnia 31 grudnia 2016 roku, w efekcie czego prawo do renty będzie odwołującemu przysługiwać w okresie od dnia następującego po dniu zakończenia pobierania ostatnio przyznanej renty szkoleniowej, tj. od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia wskazanego powyżej (kopia uzasadnienia wyroku z dnia 27 października 2016 roku, k. 85 a.s.).

Decyzją z dnia 7 grudnia 2016 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 27 października 2016 roku, przyznał ubezpieczonemu rentę szkoleniową w celu przekwalifikowania zawodowego ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie na okres 24 miesięcy, tj. od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku, ustalając termin płatności ww. świadczenia do 20 dnia każdego miesiąca. Do ustalenia podstawy wymiaru renty organ rentowy przyjął wówczas wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych tj. od 2000 roku do 2009 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 67,49%, a kwota bazowa – 2.974,69 zł. Podstawa wymiaru wyniosła zatem 2.007,62 zł. W związku z powyższym renta szkoleniowa wyniosła 75% podstawy wymiaru tj. 1.505,72 zł, po waloryzacji na dzień 1 stycznia 2015 roku - 1.591,01 zł (decyzja z dnia 7 grudnia 2016 roku, znak: (...), k. 283 - 286 a.r.) .

W dniu 21 grudnia 2016 roku od powyższej decyzji ubezpieczony Z. Z. wniósł odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie w toku którego ustalono, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie w dniu 27 października 2016 roku sygnatura akt VII U 692/15. Skarga została zarejestrowana w tut. Sądzie pod sygn. akt VII WSC 1/17. Skarga postanowieniem z dnia 24 lutego 2017 roku została odrzucona przez Sąd Okręgowy, jednak Sąd Najwyższy na skutek zażalenia wniesionego przez organ rentowy uchylił ww. postanowienie. W wyniku powyższego sprawa została ponownie zarejestrowana w tut. Sądzie za sygn. akt VII WSC 2/17 i w lutym 2017 roku trafiła do Sądu Najwyższego celem rozpoznania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy, w tym dołączonych akt ubezpieczeniowych.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie Z. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 7 grudnia 2016 roku, znak: (...), jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 t.j., dalej: ustawa emerytalna) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 ustawy emerytalnej, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przepis art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej stanowi zaś, że warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Według art. 58 ust. 2 - okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

W myśl art. 60. ust.1 ustawy emerytalnej osobie spełniającej warunki określone w art. 57, w stosunku do której orzeczono celowość przekwalifikowania zawodowego ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie, przysługuje renta szkoleniowa przez okres 6 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 4. Okres 6 miesięcy, o którym mowa w ust. 1 ww. przepisu, ulega wydłużeniu na czas niezbędny do przekwalifikowania zawodowego, nie dłużej niż o 30 miesięcy.

Zgodnie zaś z art. 61 w/w ustawy prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową ustalana jest na podstawie przepisów art. 62 ustawy emerytalnej z uwzględnieniem przepisów art. 17 ust. 3 i art. 18 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1773 t.j., dalej: ustawa wypadkowa). Renta z tytułu niezdolności do pracy i renta szkoleniowa z ubezpieczenia wypadkowego nie może być niższa niż:

1. 80% podstawy jej wymiaru - dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy;
2. 60% podstawy jej wymiaru - dla osoby częściowo niezdolnej do pracy;
3. 100% podstawy jej wymiaru - dla osoby uprawnionej do renty szkoleniowej.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd Okręgowy zważył, że odwołujący w toku niniejszego postępowania kwestionował co do zasady wysokość przyznanej mu sporną decyzją renty szkoleniowej. Odwołujący argumentował, że w jego ocenie zarówno zastosowana kwota bazowa, jaki i samo wyliczenie renty jest nieprawidłowe, bowiem jako renta szkoleniowa w związku z wypadkiem przy pracy winna wynosić 100% podstawy wymiaru. Organ rentowy wnosił natomiast o odrzucenie odwołania w oparciu o art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. wskazując, że wyrokiem z dnia

27 października 2016 roku (sygn. akt VII U 692/15) zapadło prawomocne rozstrzygnięcie przyznające odwołującemu prawo do renty szkoleniowej. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Okręgowy w sprawie VII U 692/15 istotnie wydał wyrok przyznający odwołującemu prawo do renty szkoleniowej, nie precyzując jednak w jego sentencji czy przyznaje ją w związku z wypadkiem przy pracy, czy też z ogólnego stanu zdrowia. Ze sporządzonego przez Sąd Okręgowy uzasadnienia wynika, że przyznał odwołującemu prawo do renty szkoleniowej w związku z istniejącą częściową niezdolnością do pracy, a nie jak wnosił odwołujący w związku z wypadkiem przy pracy. Co więcej odwołanie, które zainicjowało postępowanie pod sygn. VII U 692/15 było odwołaniem od decyzji odmawiającej prawa do renty szkoleniowej w związku z wypadkiem przy pracy. Tym samym w ocenie Sądu Okręgowego można uznać, że wniesiona przez organ rentowy skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia z dnia 27 października 2016 roku ma uzasadnione podstawy i może doprowadzić do uchylecia tego wyroku przez Sąd Najwyższy, ponieważ Sąd w sprawie VII U 692/15 orzekł niezgodnie z żądaniem odwołującego oraz co najważniejsze wykraczając poza treść zaskarżonej decyzji. Podkreślić bowiem należy, że w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego, jej treść wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. Treść decyzji organu rentowego wyznacza zakres i przedmiot rozpoznania sądowego, w którym sąd rozstrzyga o zasadności odwołania w granicach przedmiotu zaskarżonej decyzji. Sąd nie działa w zastępstwie organu rentowego i choć samodzielnie oraz we własnym zakresie rozstrzyga wszelkie kwestie objęte treścią zaskarżonej decyzji, to jego rozstrzygnięcie odnosi się do tej decyzji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 roku, sygn. akt II UZ 52/99, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 16 stycznia 2018 roku, sygn. akt III AUa 630/17).

Uwzględniając powyższego okoliczności Sądu Okręgowy uznał, że w niniejszej sprawie nie ma podstaw do uwzględnienia odwołania ubezpieczonego. Nie istnieje bowiem możliwość przyznania mu renty szkoleniowej w związku z wypadkiem przy pracy w sytuacji kiedy odwołujący otrzymuje rentę szkoleniową na skutek złożonego w dniu 5 stycznia 2015 roku wniosku o ponownie ustalenie prawa do renty złożonego, który zainicjował prawomocnie zakończone postępowanie VII U 692/15. Sąd miał przy tym na uwadze, że zarzuty kierowane przez odwołującego w stosunku do wysokości wypłacanego świadczenia wynikają z nieprawidłowego, ale prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy VII U 692/15. Bowiem gdyby odwołującemu została przyznana renta szkoleniowa w związku z wypadkiem przy pracy otrzymywałby on ją w wysokości 100% podstawy wymiaru, a nie tak jak obecnie 75%. Również kwota bazowa z uwagi na charakter przyznanego świadczenia jest inna niż ta wskazywana w poprzednich decyzjach przyznających odwołującemu prawo do renty szkoleniowej w związku z wypadkiem przy pracy. Należy podkreślić, że Sąd nie miał także możliwości w toku niniejszego postępowania uchylecia wyroku z dnia 27 października 2016 roku, może to zrobić jedynie Sąd Najwyższy w toku postępowania, które zainicjował organ rentowy.

Reasumując, przy uwzględnieniu nadal obowiązującego, prawomocnego orzeczenia z dnia 27 października 2016 roku, Sąd Okręgowy nie miał podstaw do uwzględnienia odwołania Z. Z. od decyzji z dnia 7 grudnia 2016 roku, znak: (...), poprzez jej zmianę w kwestionowanym zakresie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy oddalił odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)